

Gott Nytt År 2023

önskar föreningen *Ge Det Vidare* som driver skolan *ICCO - Ilemera Carpentry Centre for Orphans*.

I oktober 2022 fick vi – Barbro och Per-Olof - äntligen tillfälle att besöka vår skola efter tre års väntan på grund av Corona. Det var med förväntan och spänning som vi till slut landade på Bukobas flygplats på den korta landningsbanan som gör att flygplanet nästan får tvärnita för att kunna stoppa. Och där utanför vänthallen stod vår rektor Geofrey Tilwetwa och läraren Stephen Francis. Självklart har vi haft kontakt med Geofrey nästan varje vecka under dessa år då han har rapporterar från skolan och från de många besök han gör hos gamla elever. Nuförtiden skickar han ofta också foton från skolas arbete och från besöken, så att vi visuellt kan följa med arbetet.

Först av allt besökte vi tillsammans generalsekreteraren för stiftet och blev varmt välkomnade. Det blev samtal om allmänna ting, om skolan och om stiftet. Glädjande var att höra, att ökat antal folk i gudstjänsterna gör att stiftet bildar nya församlingar, bygger kyrkor och utbildar många nya präster.

Nästa viktiga anhalt blev ”speceriaffären” och datorbutik. Vi köper alltid själva med det som går åt i vårt tillfälliga hushåll under vistelsen, och mobiler är alldeles nödvändiga för alla nuförtiden, så nya simkort inköptes. Sedan blev det också stopp längs vägen och i Muleba, staden ca 20 km från skolan, för inhandlande av frukt och övrigt som vi inte fått tag i.

Det mesta var sig likt sen tidigare och det var lika härligt som vanligt att anlända till denna vackra plats. Sång och blomsterkrans runt halsen och många kramar värmer. Men vi alla var ju tre år äldre förstås och nuvarande elever helt nya för oss. Det gamla missionärshuset blev vårt boende nu också. Där var mycket annorlunda, men mycket var också sig likt efter den förändring som skett efter att missionären Berit avlidit. Hennes egna saker, textilier och hushållssaker hade ärvts av Prisca, vår huvudlärare för flickorna och tillika rektorsfru. Prisca hade planerat och låtit bära dit allt som hon tyckte behövdes i det tillfälliga hushållet. Vi blev sedan omhändertagna av henne och den nya, unga läraren Alicia som tillsammans med elever lagade mat och ordnade allt.

En ny grupp av 22 elever hade börjat i januari. Över 200 ungdomar hade sökt och våra lärare hade genom att besöka alla pastoraten träffat dessa och gjort intervjuer. Det är, som vi tidigare berättat, ingen lätt uppgift att välja ut vilka som skall få fördelen att bli antagna. Det är så många som

lever under urusla förhållanden, ensamma, utfattiga, förkastade. Rektor blir många gånger uppvaktad av olika företrädare för kyrkan, som tycker att just den och den skall bli antagen. Ibland möts han av högljudd kritik för vissa val. Men det är lärarna som tillsammans får avgöra vilka som är i bäst behov av skolan och utbildningen. I år var det fyra stycken i gruppen som inte ens kunde läsa eller skriva.

Allt som eleverna åstadkommit måste förstas förevisas av stolta elever och lärare! Vi blev häpnad över hur mycket de lärt sig på de nio månader de bott på skolan. Ofattbart att en flicka som aldrig hållit i en nål kunnat brodera dukar, stickat set med mössa, kofta, byxor och sockor till baby, virkat ett dussin dukar i olika mönster och sytt klänningar och blusar till både barn och vuxna.

Det är uppenbart att de extra pengar som flickorna får sedan ett par år gör nytta. Mer tyg och garn ger mer övning, och flickorna arbetar ihärdigt och vill aldrig sluta. De sticker o virkar till sena kvällen. Redan under skoltiden får de ta med sig en del hem, och lyckas de sälja får de behålla pengarna! Man måste också lära sig att göra affärer! Men framförallt är det klädsömnad som sedan ger

inkomst. Men det finns också kunder som beställer ett dussin virkade dukar! Då säger våra flickor: ”köp garnet, så virkar jag,” och så bestäms priset. Smart sätt att få kunden att förstå värdet och kostnaden! Redan hade flickorna också sytt kläder till sig själva och till varandra. Att ta mått och sy till andra ger god träning.

Pojkarnas framgångar är lika ofattbar för oss. Ingen av dem hade hållit i en såg, hyvel eller stämjärn förut. Men redan hade de gjort pallar, täljt olika prydnadsföremål, alltid perfekt runda utan svarv, och lärt sig att foga samman bräder med s.k. sinkning. Att läsa är också

prioriterat. Alla elever leder afton- och morgonbön och läser högt ur sina biblar i kyrkan, mer eller mindre bra förstås, men de gör det. Läsförmågan och självförtroendet liksom tron, växer. Sjunger ur psalmboken gör alla så det skallar - i stämmor förstås.

En dag var förra kullens elever inbjudna. Dem hade vi aldrig träffat. De fick alla redogöra för sitt arbete. Det kan skifta lite. Det tar lite tid för en del att etablera sig och hitta kunder. Framgången beror också på var de är bosatta. Men många har förvånansvärt många kunder och tjänar pengar! De första kan gå till inköp av en kokgryta, en balja, kläder eller en dörr till huset istället för bara ett skynke eller en höna! Man har fått lära sig att investera i något, annars ”försvinner” pengarna! En flicka var vår rektor sträng mot. Vi var lite undrande varför. Det

kom fram att hon sökt kunder och flyttat flera gånger och transporterat symaskinen på mc trots att gamla farmor försökt stoppa detta. Farmor förstod att mc-resorna skadade symaskinen och hade även ringt vår rektor flera gånger för att han skulle sätta stopp för flyttandet. Men förgäves. Symaskinen gick sönder och oskickliga reparatörer hade gjort det än värre.

Rektor kallar alltid till ”föräldramöte” för målsmän till eleverna ett par gånger under skoltiden. Vi ser vikten av att han inpräntar värdet i elevernas utrustning, och skyldigheten att skydda den och att han har personlig kontakt med någon från elevernas närhet.

En av pojkarna, Silarius, bor med pappa som gifte om sig då hans mamma dog då han var liten. Nya frun tycker inte om Silarius och låter bara sina egna barn bo i huset. Silarius har fått bygga sig ett litet skjul av gräs, men han jobbar och sparar för att bygga ett hus. Han drog upp sitt byxben och visade ett stort, djupt, vätskande, infekterat sår. Inga pengar fanns för besök på kliniken hemma på ön. Han fick läggas in på kliniken nära skolan och fick injicerat flytande antibiotika under ett par dagar. Rengöringen av såret var smärtsam. Geofrey lyckades få telefonkontakt med kliniken på ön han kommer ifrån, och Silarius fick pengar o sprutor m.m. så att behandlingen kunde fortsätta där. Silarius sade till Geofrey då han skjutsade honom till båten som går ut till ön: ”De sade att jag skulle få lära mig ett yrke på skolan, men det var så mycket annat som man också fick som ingen berättat om.”. Han var tacksam.

Mellan Bukoba och Ilemera kunde vi besöka sex gamla elever som

alla har etablerat sin verksamhet nära vägen, påpassligt nog. Det är lättare för kunder att hitta dem då! Imponerade blev vi av lilla Rightness som gick ut 2013 och har många kunder. Hon hyr rum

och butikslokal helt nära vägen med vidsträckt utsikt över Viktoriasjön. Bakom byggnaden föder hon upp grisar och getter som hon säljer. Strax bredvid har hon köpt mark och bygger eget hus med flera rum. Detta byggs av tegel och taket slutfördes under vårt besök. På sin mark odlar hon förstås och planerar också att bygga ett hus för uthyrning, eftersom en skola ska byggas i närheten och lärare kommer att behöva husrum! En riktig affärskvinna!

Besöket hos Jaspar imponerade stort. Han gick ut 2011 och har en makalös framgång. Hans verkstad sjöd av arbete. Han har köpt elhyvel och han ger jobb åt många. Efter skolgång på ICCO låg hoppet från stora delar av släkten på honom, eftersom så många i hans släkt dött i aids. Många har fått hjälp genom honom, allra först farmor, vars hus han reparerade för att det inte skulle falla, och innan han gifte sig och byggde nytt till sig själv. Ibland tar han sin mc och åker upp i kullarna och biser sin shamba där han odlar mycket för sin stora familj, hustru och fem barn förutom syskon. En shamba sålde han för att få pengar till en brors skolgång.

Då vår förra sömnadslärare slutade hade Prisca ett förslag – det var den förra eleven Alicia Benda som nu är 23 år. Hon gick ut 2017. Det visade sig vara ett förträffligt val. Kunnig, glad, omhändertagande och med en god och nära gemenskap med Prisca och de andra. Vi blev inbjudna till Alisia en dag. Hon bor precis bredvid flickornas klassrum. Vänlig och stolt berättade hon lite om sig själv. Att gifta sig hade hon inte tänkt på ännu, ”jag vill gärna hjälpa andra precis som jag blivit hjälpt här”. Vi blev både tacksamma och rörda. Vi vet också, att hon utmärkt sig hemma i byn, för hon har undervisat andra flickor och också sytt gratis för dem som inte kunnat betala.

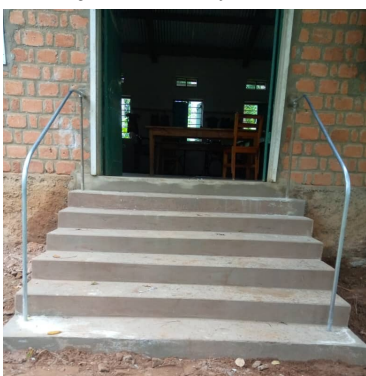
Vår nattvakt sedan många år, Ta Andrea, (till höger) skulle bygga om sitt hus. Då föll en av väggarna över honom och han blev allvarligt skadad i nacke och rygg. Att fortsätta arbetet går inte. Men han kunde till all lycka i bedrövelsen kvittera ut sin pension som vi betalat in under hans år på skolan. Geoffrey hjälpte till så att ett konto på banken kunde upprättas.

Elidius, en reslig kille, gick ut 2013. Han hade haft många besvärliga år. Han gifte sig, men frun hade lämnat honom och han hade fått lämna det han skaffat och det hade blivit rättssak av det hela. Rektor hade besökt honom och också tillkallats vid flera tillfällen. Elidius såg ganska sorgsen ut, men han hade kunder. Han hade också en kompanjon, och han hade kvar sina svenska verktyg!! De är nu igen grunden för hans framtid som han ser hoppfullt på.

Venan (till höger) som gick ut 2011 hade också verkstaden längs vägen. Han var mycket glad för besöket. Han hyr en präktig verkstad med el och järndörrar och ordentliga lås. Han har en kompanjon och många kunder. De många elverktyg han köpt av sina intjänade pengar är av högsta kvalitet.

Familjen och de fyra barnen bor i byn i det stora, fina huset som han byggt och där shamban med odlingarna finns.

Prisca vår duktiga lärare för flickorna är poliotskadad sedan barndomen och haltar kraftigt. Det har bekymrat oss många gånger att hennes höfter och ena fot slits så av gången. Nu anförtrodde Geoffrey oss, att Prisca har en del ont och har allt svårare att gå. Vi planerade direkt med vår snickare om ombygge av flera trappor så att det blev låga trappsteg och räcken. Prisca har också ont då hon sitter bak på Geofreys mc då de åker hem till byn. Hans gamla bil, som är nödvändig för skolans gäster och vid sjuktransporter bl.a., måste bytas till en bättre, inte minst för Priscas skull.

En liten solskenshistoria handlar om Justin (se nyårsbrevet 2020) och Dorice som gick ut skolan 2019. Båda utmärkte sig som mycket duktiga och noggranna. Dorice som sömmerska och Justin som snickare. De fann varandra på skolan och har bildat familj. De har byggt sig ett hus och har barn och många kunder. Hans mamma som var psykiskt sjuk, hade dött.

Ett nytt år har börjat och det är i år eleverna ska utrustas med symaskiner resp. verktyg. Att köpa i landet är det som står till buds numera. Vid vårt besök tog vi tillsammans med Geoffrey kontakt med en indier, vars familj driver affärer och har butik i Bukoba. Vi hoppas på en god kontakt för framtiden, för att kunna köpa verktyg m.m. av så god kvalitet som möjligt för framtida behov.

Vi insåg verkligen under vårt besök, att högre priser inte bara drabbar oss i Europa. Mat, bensin, ved. Ja, allt har blivit dyrare i Tanzania. Vi har fått öka summan till mat, som vi sänder varje månad. Våldigt viktigt för alla som främst lever av vad man odlar, är att regnen kommer i rätt tid. Då vi var där i oktober, talade alla om att börnorna höll på att torka bort. Bönor är en basföda som man äter varje dag. Som tur var kom regnen efter vårt besök. Vi hoppas att det inte var försent att rädda börnorna.

Kära understödjare.

Vi är oändligt tacksamma för alla bidrag, förböner och all support som vi får av er.

Nu hoppas vi på fortsatt stöd till skolans drift, och att vi finner vägar att lösa problem med verktyg och material så att denna kull av elever kan gå ut utrustade med allt de behöver för att bli självförsörjande och bygga ett gott liv. Som vi vet, är det inte bara yrkeskunnande som hjälper dem, utan också att de fått en god kristen grund och undervisning i flera andra nödvändiga ämnen. Men framför allt att de fått ta emot omsorger, kärlek och helande. Grunden till ett gott liv.

Under detta nya år hoppas vi också att det blir möjligt att resa till Tanzania igen för att på ort och ställe mötas igen och se vad som åstadkommit.

God fortsättning på det nya året

önskar Styrelsen för Ge det vidare

genom Per-Olof och Barbro Olsson
peomayo@icloud.com
tel. 070 5414984

Ge det vidare c/o Per-Olof Olsson Doktor Forselius gata 26, 413 26
Göteborg

www.gedetvidare.se

bg 5957-9359 Swish 123 056 0540

Medlemsavgiften för 2023 är 100kr/person

Slutvinjett: Lärarna Benson och Stephen står här med Kamungu mellan sig. Han besöker skolan då och då eftersom han har en verkstad inte långt från skolan. Kamungu upprepar om och om igen: "Vad hade det blivit av mig om inte skolan funnits!" Han tackar sina lärare och tittar också in till eleverna i verkstaden och ger dem tips.